

Sygnatura akt VIII C 1794/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić na rzecz adw. P. R. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Sygn. akt VIII C 1794/16

UZASADNIENIE

W dniu 29 grudnia 2015 roku powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez niezawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanej B. G., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 1.168,19 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 827,85 zł od dnia 24 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 134,34 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 30 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 11 lipca 2014 roku zawarł z pozwaną umowę kredytu nr (...), która to umowa na skutek braku terminowego dokonywania spłat przez kredytobiorcę została wypowiedziana, a istniejące zadłużenie postawione w stan wymagalności z dniem 20 sierpnia 2014 roku. Na żądanie pozwu składają się następujące kwoty: 827,85 zł – z tytułu należności głównej (niespłacony kapitał), 49,58 zł – z tytułu odsetek umownych naliczonych za okres od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku, 84,76 zł – z tytułu odsetek za opóźnienie naliczonych za okres od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 23 grudnia 2015 roku oraz 206 zł z tytułu opłat i prowizji.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3)

W dniu 16 lutego 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu pozwana wyjaśniła, że przedmiotowa umowa była umową o kredyt wiązany, została bowiem zawarta celem sfinansowania realizacji innej umowy, łączącej ją z A. C. (1), której przedmiotem było dostarczenie i zamontowanie drzwi wewnętrznych w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł.. A. C. (1) był przy tym nie tylko wykonawcą umowy o dzieło, ale także pośrednikiem kredytowym przy umowie bankowej. Charakter przedmiotowej umowy kredytowej oznacza, iż znajduje do niej zastosowanie art. 57 ustawy o kredycie konsumenckim. W niniejszej sprawie pozwana skutecznie odstąpiła od umowy o dzieło w oparciu o przepis art. 635 k.c., w wyniku czego skutek odstąpienia wystąpił automatycznie również dla umowy o kredyt wiązany. Odnośnie odstąpienia od umowy o dzieło pozwana wskazała, że wykonanie zamówionych przez nią drzwi miało nastąpić w terminie: trzecia dekada lipca – pierwsza dekada sierpnia 2014 roku, przy czym termin ten został oznaczony, jako pilny (zamówione drzwi były prezentem ślubnym dla wnuczka), niepodlegający wydłużeniu. Pomimo tak zastrzeżonego terminu nie został on dotrzymany. Wprawdzie pod koniec lipca 2014 roku pracownik wykonawcy stawiał się na miejscu montażu wraz z drzwiami, to jednak te posiadały wady i monter sam zaproponował rezygnację z montażu tego dnia i przełożenie go na późniejszy termin, na co pozwana wyraziła zgodę. W późniejszym czasie wykonawca już się jednak nie pojawił, a z czasem przestał reagować na podejmowane przez pozwaną i jej rodzinę próby kontaktu. Samo oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało sporządzone w dniu 18 września 2014 roku i przesłane na adres Ł., ul. (...). Wprawdzie korespondencja ta wróciła z adnotacją „adresat wyprowadził się” to jednak w ocenie pozwanej, okoliczność ta nie czyni przedmiotowego oświadczenia nieskutecznym. O odstąpieniu od umowy o dzieło był bowiem powiadomiony także powód, który przekazał informacje w tym zakresie A. C. (1), a zatem wykonawca miał możliwość zapoznania się z treścią tego oświadczenia. Pozwana podniosła ponadto, że z uwagi na datę zawarcia umowy, w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy o ochronie praw konsumenta, w tym dotyczące prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. W omawianym przypadku umowa została zawarta poza lokalem wykonawcy, a jednocześnie ten nie poinformował pozwanej na piśmie o przysługującym jej prawie odstąpienia, skutkiem czego złożone przez nią oświadczenie o odstąpieniu odniosło zamierzony efekt.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5v., sprzeciw k. 7-10, postanowienie k. 17)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko wyrażone w pozwie. Odnosząc się do twierdzeń pozwanej wyjaśnił, że oświadczenie pozwanej o odstąpieniu od umowy kredytu złożone zostało z uchybieniem ustawowego terminu, a jednocześnie pozwana nie wykazała, iż skutecznie odstąpiła od umowy o dzieło.

(odpowiedź na sprzeciw k. 41-42)

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 roku pozwana zajęła stanowisko jak w sprzeciwie, ponadto wniosła o ustanowienie dla niej pełnomocnika z urzędu. Wskazała również, że A. C. (1) wpłacił na konto jej córki kwotę 880 zł (2 x 440 zł), która następnie została wpłacona na konto powoda. Pełnomocnik powoda na rozprawie nie stawiał się.

(protokół rozprawy k. 60-61)

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2017 roku powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, co do kwoty 880 zł, na skutek czego, Sąd postanowieniem z dnia 10 lutego 2017 roku umorzył postępowanie w zakresie, w jakim nastąpiło cofnięcie.

(pismo procesowe powoda k. 64, postanowienie k. 71)

Postanowieniem z dnia 1 marca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił pozwaną od kosztów sądowych w całości (wniosek w tym zakresie pozwana złożyła w dniu 20 lutego 2017 roku) oraz ustanowił niej pełnomocnika z urzędu.

(wniosek k. 75, postanowienie k. 79)

W piśmie procesowym z dnia 13 kwietnia 2017 roku ustanowiony dla pozwanej pełnomocnik z urzędu podtrzymał procesowe stanowisko pozwanej w sprawie. W uzupełnieniu dotychczasowych twierdzeń wskazał, że wobec nieterminowego wykonania dzieła przez A. C. (1) przedmiot umowy o dzieło stał się nieprzydatny dla pozwanej, w wyniku czego pozwana odstąpiła od umowy składając stosowne oświadczenie w tym zakresie. Pełnomocnik pozwanej podniósł ponadto, że odstąpienie pozwanej od umowy o dzieło odniosło skutek prawny, co zostało potwierdzone przez wykonawcę dzieła, który ostatecznie zwrócił na rzecz pozwanej kwotę 880 zł. Pełnomocnik pozwanej złożył wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

(pismo procesowe pozwanej k. 91-98)

W piśmie procesowym z dnia 3 lipca 2017 roku powód wyjaśnił, iż wnosi o zasądzenie kwot: 153,85 zł tytułem kapitału, 49,59 zł tytułem odsetek umownych oraz 178,24 zł tytułem odsetek karnych. Uzasadniając powyższe stanowisko powód wskazał, że cofnął pozew w zakresie kwoty 674 zł tytułem kapitału oraz 206 zł tytułem opłat i prowizji, a jednocześnie rozszerzył żądanie w zakresie odsetek karnych do kwoty 178,24 zł w miejsce dotychczas dochodzonej kwoty 84,76 zł.

Następnie, w piśmie procesowym z dnia 5 września 2017 roku, powód cofnął wniosek zawierający rozszerzenie powództwa (wobec tego, że sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszonym i zmiana powództwa jest niedopuszczalna) i wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 153,85 zł tytułem kapitału, 49,58 zł tytułem odsetek umownych oraz 84,76 zł tytułem odsetek karnych za opóźnienie.

(pismo procesowe powoda k. 105-105v., k. 110)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 119-125, k. 145-149, pismo procesowe pozwanej k. 130-132, pismo procesowe powoda k. 134-135, k. 137)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2014 roku pozwana B. G. (1) zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę kredytu wiążanego – planu ratalnego nr (...) na zakup drzwi wewnętrznych. Na mocy przedmiotowej umowy pozwanej udzielono kredytu w wysokości 827,85 zł, z czego kwota 740 zł miała zostać przeznaczona na zakup drzwi, 66,60 zł stanowiła prowizję banku, natomiast kwota 21,25 zł – opłatę z tytułu ubezpieczenia. Pozwana zobowiązała się spłacić kredyt wraz z odsetkami w kwocie 65,24 zł w 10 ratach płatnych do dnia 20-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 20 sierpnia 2014 roku. Wysokość pierwszej raty oznaczono na kwotę 92,27 zł, zaś pozostałych dziewięciu na kwotę po 88,98 zł. Kredyt został oprocentowany według stałej stopy procentowej wynoszącej 16% w stosunku rocznym. W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, bank miał prawo pobierać od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, która w dniu sporządzenia umowy wynosiła 16%. W przypadku braku płatności przez kredytobiorcę w terminach umownych pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca mógł wypowiedzieć umowę kredytu po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia wynosił 1 miesiąc.

Kredytobiorcy przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy bez podania przyczyny, w terminie 14 dni od daty jej zawarcia. Ponadto, jeżeli kredytobiorcy na mocy odrębnych przepisów przysługiwało prawo odstąpienia od

umowy ze sprzedawcą i kredytobiorca skorzystał z tego prawa, to odstąpienie od umowy zawartej ze sprzedawcą skutkowało jednoczesnym odstąpieniem od umowy z kredytodawcą. Kredytobiorca nie ponosił kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, w tym w szczególności nie uiszczał odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia jego spłaty (§ 10 umowy). W opisanym wyżej przypadku odstąpienia od umowy, o ile doszło do wydania towaru kredytobiorcy, do zwrotu bankowi wypłaconej na rachunek sprzedawcy kwoty kredytu, zobowiązany był sprzedawca.

Umowę, o której mowa, pozwana zawarła za pośrednictwem A. C. (1), właściciela firmy (...), który był jednocześnie stroną zawartej z pozwaną w dniu 11 lipca 2014 roku umowy o dzieło. Na jej mocy A. C. (1) zobowiązał się do wykonania drzwi wewnętrznych oraz ich montażu w lokalu

nr 78 położonym przy ul. (...) w Ł.. Wykonanie dzieła miało nastąpić w okresie: trzecia dekada lipca – pierwsza dekada sierpnia 2014 roku, przy czym termin oddania dzieła oznaczono adnotacją „pilne”. Przedmiotowe drzwi miały stanowić prezent ślubny dla wnuczka pozwanej i zamawiającej zależało, aby zostały one zamontowane w mieszkaniu pana młodego przed ceremonią ślubną zaplanowaną na dzień 9 sierpnia 2014 roku. Montaż przed tą datą był o tyle istotny, że wyjście pana młodego z mieszkania miało być filmowane. Pozwana podpisując umowę z A. C. (1) dopytywała się, czy A. C. (2) wykona dzieło w zakreślonym terminie. Wykonawca, który wiedział dlaczego pozwanej zależy na wykonaniu dzieła w zakreślonym terminie, zapewniał ją, że dzieło zostanie wykonane w terminie.

Umowa o dzieło została podpisana w lokalu, w którym miał nastąpić montaż drzwi, natomiast umowa o kredyt wiązany, w mieszkaniu pozwanej przy ul. (...) w Ł.. Podpisując umowę o dzieło pozwana nie została poinformowana ani ustnie ani na piśmie o prawie odstąpienia od umowy w związku z jej zawarciem poza lokalem przedsiębiorstwa. Oprócz umów pozwana podpisała również zgodę na wypłatę przez bank środków przeznaczonych na zakup towaru przed jego dostarczeniem przez sprzedawcę. Dokumentu tego A. C. (1) nie uzgadniał wcześniej z pozwaną, w ogóle o nim nie wspominając, pozwana zaś nie zwróciła uwagi na jego treści w pliku przedłożonych jej do podpisania dokumentów.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:26:11-00:49:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 9 maja 2018 roku: k. 148-149, zeznania świadka M. W. 00:06:51-00:46:00 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 120-122, zeznania świadka W. W. (1) 00:48:26-01:12:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 123-124, umowa kredytu k. 25-26, zgoda na sfinansowanie k. 44, umowa o dzieło k. 118a)

Pod koniec lipca 2014 roku pracownik A. C. (1) stawiał się na miejscu montażu wraz z drzwiami, które jednak okazały się wadliwe. W drzwiach nie zgadzała się wysokość otworów na klamki, ościeżnice nie pasowały do futryny, a ponadto na górze futryny i dole ościeżnicy widoczne były wgniecenia. Córka pozwanej M. W., która została upoważniona przez matkę do podejmowania wszelkich czynności związanych z realizacją umowy o dzieło, odmówiła zamontowania dostarczonych drzwi. Również pracownik A. C. (1) mówił, że drzwi z uwagi na ich wadliwość nie powinny być montowane. Po otrzymaniu zapewnienia od montera, że pomimo reklamacji uda się zamontować drzwi do dnia 9 sierpnia 2014 roku, M. W. wyraziła zgodę na powyższe. Po wizycie montera córka pozwanej kontaktowała się telefonicznie z wykonawcą i za każdym razem była informowana, że terminu uda się dotrzymać. Początkowo został on wyznaczony na środę przed ślubem, a następnie na piątek. Pomimo otrzymywanych zapewnień nikt ze strony wykonawcy nie pojawił się i drzwi przed ślubem nie zostały zamontowane wobec czego M. W. zadzwoniła do A. C. (1) i poinformowała go, że już nie chce tej umowy, który odpowiedział jej, że nie może ona od umowy odstąpić i odłożył słuchawkę.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:26:11-00:49:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 9 maja 2018 roku – k. 148, zeznania świadka M. W. 00:06:51-00:46:00 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 120-122, zeznania świadka W. W. (1) 00:48:26-01:12:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 123-124)

Wobec zaistniałej sytuacji zięć pozwanej W. W. (1) udał się do oddziału powoda, celem ustalenia, czy pozwana może złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy kredytowej. Otrzymane informacje W. W. (1) przekazał następnie pozwanej, która w dniu 11 sierpnia 2014 roku sporządziła pismo zatytułowane „podanie”, w treści którego poinformowała powoda, że usługa wynikająca z umowy zawartej z firmą (...) nie została wykonana, wobec czego

wniosła „o weryfikację oraz o pisemne powiadomienie, co w przypadku złożenia odstąpienia od kredytu”. Tekst podpisanego oświadczenia podyktowała W. W. (2) obsługująca go pracownica banku.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:26:11-00:49:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 9 maja 2018 roku: k. 148-149, zeznania świadka M. W. 00:06:51-00:46:00 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 120-122, zeznania świadka W. W. (1) 00:48:26-01:12:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 123-124, pismo k. 43, okoliczności bezsporne)

W dniu 15 sierpnia 2014 roku A. C. (1) sporządził pismo, w treści którego poinformował pozwaną o zwrocie kwoty 150 zł tytułem braku montażu oraz wskazał, że drzwi i ościeżnica są do odbioru w siedzibie firmy. Na piśmie widnieje pieczęćka firmy (...) z adresem P., ul. (...).

(pismo k. 12, okoliczności bezsporne)

W dniu 18 września 2014 roku pozwana złożyła A. C. (1) tym razem na piśmie oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło z uwagi na jego niewykonanie w wyznaczonym terminie. Jednocześnie w treści przedmiotowego pisma pozwana dała wyraz temu, iż umowa o dzieło została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa. Pismo, o którym mowa, zostało przez pozwaną przesłane na adres Ł., ul. (...), a następnie zwrócone przez operatora pocztowego z adnotacją „adresat wprowadził się”.

(zeznania świadka M. W. 00:06:51-00:46:00 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 120-122, zeznania świadka W. W. (1) 00:48:26-01:12:30 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku: k. 123-124, pismo k. 12v., kserokopia koperty k. 13, okoliczności bezsporne)

W piśmie z dnia 21 października 2014 roku, stanowiącym odpowiedź na kierowane przez pozwaną pisma dotyczące niewykonania w terminie usługi montażu drzwi oraz odstąpienia od umowy, powód poinformował pozwaną, że A. C. (1) nie uznał złożonego przez nią oświadczenia o odstąpieniu od umowy, a nadto wyjaśnił, że reklamacja dotycząca jakości wykonanej usługi nie wpływa na obowiązek regulowania zobowiązań wynikających z zawartej umowy kredytu.

(pismo k. 13v.-14, okoliczności bezsporne)

Wobec niespłacania przez pozwaną rat kredytu pismem z dnia 2 lutego 2015 roku, doręczonym w dniu 9 lutego 2015 roku, powód wypowiedział pozwanej umowę kredytu wskazując, iż zadłużenie kredytobiorcy wynosi łącznie 627,81 zł.

(wypowiedzenie umowy wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 27-28v., wydruk k. 106-106v., okoliczności bezsporne)

W związku ze stanowiskiem powoda oraz A. C. (1) pozwana zwróciła się o pomoc do Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Ł.. W ramach przedsięwziętych działań Rzecznik zwrócił się o wyjaśnienia zaistniałej sytuacji do powoda oraz A. C. (1). W przesłanej powodowi korespondencji Rzecznik podnosił, że kredyt jest nienależny, ponieważ konsument skutecznie odstąpił od umowy o dzieło. Jako podstawę odstąpienia Rzecznik podawał art. 635 k.c. oraz przepisy ustawy o ochronie niektórych praw konsumenta oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, jako, że umowa o dzieło została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa.

W kierowanej do Rzecznika korespondencji powód wyjaśnił, że pozwana nie dochowała ustawowego terminu na odstąpienie od umowy kredytowej, wskazywał ponadto, że jeżeli pozwana w sposób niebudzący wątpliwości wykaże, że skutecznie odstąpiła od umowy o dzieło i zostanie to potwierdzone przez wykonawcę dzieła, to będzie to równoznaczne z odstąpieniem od umowy kredytu.

W zakresie korespondencji prowadzonej z wykonawcą dzieła, była ona utrudniona, ponieważ A. C. (1) często zmieniał siedzibę, niemniej jednak odpowiadał on na kierowane do niego pytania. W odpowiedzi na jedno z pism A. C. (1) zdecydował się zwrócić pozwanej kwotę za drzwi i montaż uznając za skuteczne odstąpienie od umowy przez pozwaną.

(zeznania świadka M. M. 00:07:48-00:25:10 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 9 maja 2018 roku, pismo k. 14v.-15, k. 47-47v., k. 48-48v.)

W dniach 3 listopada 2016 roku i 13 stycznia 2017 roku A. C. (1) wpłacił na konto M. W. kwoty po 440 zł, które córka pozwanej w dniu 13 stycznia 2017 roku wpłaciła na rachunek powoda.

(zeznania świadka M. W. 00:06:51-00:46:00 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 14 lutego 2018 roku, potwierdzenie przelewu k. 58, k. 59, okoliczności bezsporne)

Odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 740 zł za okres od dnia 29 grudnia 2015 roku do dnia 13 stycznia 2017 roku wynoszą 54,28 zł.

(kalkulator odsetkowy LEX)

Pozwana B. G. (1) ma 76 lat. Poza mieszkaniem własnościowym nie posiada żadnego majątku, w tym oszczędności. Pozwana utrzymuje się z emerytury oraz zasiłku opiekuńczego w łącznej wysokości 1.384 zł. Miesięcznie na utrzymanie mieszkania i media pozwana wydaje 406 zł (kwota ta uwzględnia otrzymany przez pozwaną wg stanu na dzień 20 lutego 2017 roku dodatek mieszkaniowy), zaś na leki – 100 zł.

(oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 76-77v., okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanej oraz zeznania świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne w całości.

W niniejszej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa o kredyt wiązany na zakup drzwi wewnętrznych, na mocy której pozwanej udzielono kredytu w wysokości 827,85 zł, przy czym wartość drzwi wraz z montażem, na zakup których przeznaczony był kredyt wynosiła 740 zł. Kredyt pozwana zobowiązała się spłacić wraz z odsetkami w kwocie 65,24 zł w 10 ratach płatnych do dnia 20-go każdego miesiąca, począwszy od dnia 20 sierpnia 2014 roku. Zgodnie bowiem z treścią

art. 5 pkt 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt wiązany to umowa o kredyt, z którego jest wyłącznie finansowane nabycie towaru lub usługi na podstawie innej umowy, a obie te umowy są ze sobą powiązane, zgodnie z którymi: sprzedawca lub usługodawca udziela kredytu konsumentowi na nabycie towaru lub usługi od tego sprzedawcy lub usługodawcy, albo nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, który współpracuje ze sprzedawcą lub usługodawcą w związku z przygotowaniem lub zawarciem umowy o kredyt, albo nabycie towaru lub usługi jest finansowane przez kredytodawcę, a towar lub usługa są szczegółowo określone w umowie o kredyt.

Wątpliwości nie budziło również, że zapłata za drzwi w wysokości 740 zł została wypłacona bezpośrednio na rzecz wykonawcy dzieła A. C. (1), jeszcze zanim zostało ono wytworzone, na co pozwana wyraziła pisemną zgodę. Sąd przyjął także, opierając się w tym zakresie na logicznych i spójnych zeznaniach pozwanej oraz świadków M. W. i W. W. (1), że umowa o dzieło, wbrew znajdującym się w jej treści zapisom, nie została podpisana w lokalu przedsiębiorstwa, a w mieszkaniu pozwanej przy ul. (...) w Ł.. W kontekście zaoferowanego przez strony materiału dowodowego należało ponadto uznać, że przy podpisywaniu umowy o dzieło pozwana, jako konsument, nie została poinformowana ani ustnie ani na piśmie o prawie odstąpienia od umowy, adnotacji o przekazaniu takiej informacji brak jest bowiem w treści umowy, zaś sama pozwana zaprzeczyła, aby ją otrzymała, którego to twierdzenia powód nie

zdołał podważyć (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Strony były również zgodne, co do tego, że zamówione przez pozwaną drzwi nie zostały zamontowane. Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe przed upływem określonego w umowie o dzieło terminu, podjęto wyłącznie jedną próbę montażu, jednak wówczas okazało się, że dostarczony towar jest wadliwy. Ze strony pracownika wykonawcy padło wtedy zapewnienie, iż drzwi zostaną wymienione na nowe, wolne od wad i zamontowane przed dniem 9 sierpnia 2014 roku. Tak się jednak nie stało, co skłoniło pozwaną do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy o dzieło. Przypomnienia wymaga w tym miejscu, że zamówione drzwi miały stanowić prezent ślubny dla wnuczka pozwanej, przy czym z uwagi na zamówioną usługę nagrywania jego przygotowań do ślubu, istotnym dla pozwanej było to by te były zamontowane w dniu ślubu. Pozwana uzyskała przy tym zapewnienie A. C. (1), że drzwi zostaną do tego czasu zamontowane co przesądziło o zawarciu umowy właśnie z A. C. (1). W konsekwencji po ślubie wnuczka przedmiot umowy o dzieło stał się nieprzydatny dla pozwanej.

Odnośnie oświadczenia o odstąpieniu od umowy Sąd przyjął, iż dotyczyło ono umowy podstawowej, nie zaś umowy o kredyt. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę treść pisma pozwanej opatrzonego datą 11 sierpnia 2014 roku nie sposób przyjąć, iż intencją B. G. (2) było odstąpienie od umowy o kredyt. Wprawdzie pozwana wiedziała już, że rezygnuje z zakupu i montażu drzwi, a w konsekwencji, w przypadku skutecznego złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy o dzieło, uwolni

się od zaciągniętych zobowiązań kredytowych, to jednak w przytoczonym piśmie pozwana w żaden sposób nie zmanifestowała, iż odstępuje od umowy o kredyt, a jedynie poprosiła o pisemne powiadomienie o możliwych skutkach takiego odstąpienia. Nie budzi natomiast wątpliwości, że pozwana złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło, przy czym zebrany materiał dowodowy daje podstawę do wniosku, iż oświadczenie to zostało złożone co najmniej dwukrotnie. Pierwszy raz oświadczenie to złożyła córka pozwanej M. W., która

– co było w sprawie niekwestionowane i co wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego uznanego przez Sąd za wiarygodny – była upoważniona do działania w imieniu matki w zakresie realizacji umowy o dzieło. M. W. była obecna przy składaniu przez pozwaną zamówienia, a następnie przy próbie montażu drzwi (pozwanej w ogóle nie było wówczas w lokalu), ona również kontaktowała

się z A. C. (1) celem ustalenia ponownej daty montażu. Gdy okazało

się, że zamówione drzwi nie zostaną dostarczone przed dniem 9 sierpnia 2014 roku, M. W. ponownie zadzwoniła do wykonawcy i w czasie rozmowy telefonicznej oświadczyła, wobec niezamontowania drzwi w określonym terminie, że „już nie chcę tej umowy”. Zacytowane oświadczenie ma zdaniem Sądu jednoznaczną wymowę i w świetle przepisu art. 65 § 1 k.c. nie może budzić wątpliwości, że w ten sposób córka pozwanej dała wyraz temu, iż zamawiająca odstępuje od umowy o dzieło. Tak też oświadczenie to rozumiał jego adresat, z depozycji M. W. i W. W. (1) wynika bowiem, iż A. C. (1) replikując na nie odpowiedział, że nie ma już możliwości odstąpienia od umowy. Drugie oświadczenie o odstąpieniu od umowy o dzieło przyjęło już formę pisemną i zostało sporządzone przez pozwaną w dniu 18 września 2014 roku. Wprawdzie pismo pozwanej zostało przesłane na niewłaściwy adres (w tej dacie A. C. (1) nie prowadził już działalności przy ul. (...) w Ł., a przy ul. (...) w P., który to adres został umieszczony na pieczęcie odbitej na piśmie A. C. (1) skierowanym do pozwanej z dnia 15 sierpnia 2014 roku), to jednocześnie, jak ustalił Sąd, A. C. (1) zapoznał się z oświadczeniem pozwanej o odstąpieniu od umowy, a zatem oświadczenie to odniosło skutek prawny (art. 61 § 1 k.c.). Jak wynika bowiem z treści pisma powoda 21 października 2014 roku, wykonawca dzieła został powiadomiony o stanowisku pozwanej, na co odpowiedział, że nie uznaje odstąpienia od umowy. Także występujący w imieniu pozwanej Miejski Rzecznik Konsumentów informował A. C. (1) o złożonym przez konsumentkę oświadczeniu o odstąpieniu od umowy, a sam wykonawca ostatecznie zwrócił na rzecz zamawiającej kwotę 880 zł, czym niewątpliwie dał wyraz temu, iż oświadczenie to uznał za skuteczne, ergo musiał mieć świadomość jego złożenia. Dokonując rozważań w zakresie skuteczności złożonego przez pozwaną oświadczenia godzi się przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 635 k.c. jeżeli przyjmujący zamówienie opóźnia się z rozpoczęciem lub wykończeniem dzieła tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je ukończyć w czasie umówionym, zamawiający może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić jeszcze przed upływem terminu do wykonania dzieła. W myśl zaś postanowień art. 636 § 1 k.c. jeżeli przyjmujący zamówienie wykonywa dzieło w sposób wadliwy albo sprzeczny z umową, zamawiający może wezwać go do zmiany sposobu wykonania i wyznaczyć mu w tym celu odpowiedni termin. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu zamawiający może od umowy odstąpić albo powierzyć poprawienie lub dalsze wykonanie dzieła innej osobie na koszt i niebezpieczeństwo przyjmującego zamówienie. W ocenie Sądu, w

świetle poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych oczywiste jest, iż na gruncie przedmiotowej umowy o dzieło doszło do spełnienia przesłanek z obu przytoczonych przepisów. Niewątpliwie bowiem A. C. (1) opóźnił się z wykonaniem dzieła tak dalece, iż pozwana mogła zasadnie przyjąć, iż jego oddanie w terminie nie będzie możliwe, co też w rzeczywistości miało miejsce, a nadto dzieło zostało wykonane w sposób wadliwy, a w wyznaczonym terminie (oznaczonym jako do dnia 9 sierpnia 2014 roku) dzieło nie zostało poprawnie wykonane i oddane. W konsekwencji po stronie zamawiającej ukonstytuowało się uprawnienie do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Zdaniem Sądu źródła uprawnienia pozwanej należy ponadto upatrywać w treści art. 4 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumenta oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, który znajduje zastosowanie w sprawie z uwagi na datę zawarcia umowy. O czym była już mowa, umowa łącząca pozwaną z A. C. (1) została zawarta poza lokalem przedsiębiorstwa, a jednocześnie w czasie jej zawierania pozwana nie została poinformowana ani ustnie ani na piśmie o prawie odstąpienia od umowy, w konsekwencji którego to uchybienia dziesięciodniowy termin z art. 2 ust. 1 ustawy nie rozpoczął biegu, a pozwanej przysługiwało prawo odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie dziesięciu dni od uzyskania informacji o prawie odstąpienia, przy czym nie później aniżeli po upływie trzech miesięcy od jej wykonania. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane, aby informację, o której mowa, pozwana w ogóle otrzymała od A. C. (1), jednocześnie poza sporem pozostaje, że umowa o dzieło nie została wykonana, co implikuje konstatację, iż nie tylko w dacie składania przez M. W. ustnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz w dacie sporządzenia przez pozwaną pisma opatrzonego datą 18 września 2014 roku, ale również w późniejszym czasie, gdy oświadczenie pozwanej dotarło do adresata, termin z art. 4 w/w ustawy został dochowany. Podsumowując tę część rozważań Sąd doszedł do przekonania, iż pozwana była uprawniona do odstąpienia od umowy o dzieło łączącej ją z A. C. (1), z którego to prawa skutecznie skorzystała.

Powyższe daje asumpt do wniosku, iż w sprawie ziściły się przesłanki, o których mowa w art. 57 ustawy o kredycie konsumenckim, stanowiącym, że jeżeli konsument skorzystał z przyznanego mu, na podstawie odrębnych przepisów, prawa do odstąpienia od umowy na nabycie określonego towaru lub usługi, to odstąpienie konsumenta od tej umowy jest skuteczne także wobec umowy o kredyt wiązany. Art. 57 odnosi się do odstąpienia przez konsumenta od umowy podstawowej na dowolnej podstawie normatywnej wypływającej z przepisów prawa polskiego. Ponieważ omawiany przepis nie różnicuje przyczyny rezygnacji przez konsumenta z umowy podstawowej, odstąpienie może być skutkiem realizacji przezeń „prawa do namysłu” albo powodem może być niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy podstawowej przez sprzedawcę (usługodawcę). Rozszerzony skutek odstąpienia, o którym mowa jego treści występuje ex lege, niezależnie od woli konsumenta, a w oświadczeniu w sprawie odstąpienia od umowy podstawowej konsument nie musi wskazywać, że zamierza zrezygnować również z umowy o kredyt konsumencki. Stosunek kredytu konsumenckiego wygasa z chwilą, gdy oświadczenie konsumenta dotyczące odstąpienia od umowy podstawowej doszło do sprzedawcy (usługodawcy) w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią (por. T. Czech, Kredyt konsumencki. Komentarz, wyd. II, WKP 2018). Jak wyjaśniono wyżej, oświadczenie pozwanej o odstąpieniu od umowy zostało skutecznie złożone, tj. po stronie pozwanej ziściło się uprawnienie, o którym mowa, pozwana złożyła stosowne oświadczenie (ustnie przez pełnomocnika – córkę M. W. oraz na piśmie), a nadto oświadczenie to dotarło do adresata, który, co należy powtórzyć, sam uznał oświadczenie za skuteczne, czemu dał dosadnie wyraz poprzez zwrócenie na rzecz pozwanej kwoty 880 zł, uiszczony tytułem zapłaty za zamówione drzwi. Skoro zatem B. G. (1) skutecznie odstąpiła od umowy podstawowej, tożsamy skutek, z mocy art. 57 ustawy o kredycie konsumenckim, nastąpił także w stosunku do łączącej strony umowy o kredyt wiązany. Jak przyjmuje się w doktrynie (por. cyt. Komentarz T. Czecha), po odstąpieniu do rozliczeń między stronami umowy o kredyt konsumencki należy stosować zasady określone w art. 54 ustawy, który stanowi w ustępie 1, że Konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu; Konsument zwraca niezwłocznie kredytodawcy kwotę udostępnionego kredytu wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Z treści przytoczonego przepisu jasno wynika, że skutek odstąpienia konsument zasadniczo nie ponosi żadnych kosztów na rzecz kredytodawcy z tytułu umowy o kredyt konsumencki (opłat, prowizji, marż itd.). Skoro wygasa stosunek kredytu konsumenckiego, to koszty te tracą podstawę prawną. Wprawdzie art. 54 ust. 1 stanowi o kosztach związanych z odstąpieniem, ale wykładnia funkcjonalna oraz prounijna (o czym szerzej mowa poniżej) przekonują, że chodzi tu o wszelkie koszty (z wyjątkiem odsetek oraz bezzwrotnych kosztów poniesionych przez kredytodawcę na rzecz

organów administracji publicznej – art. 54 ust. 1 i 4 in fine) zastrzeżone na rzecz kredytodawcy w umowie o kredyt konsumencki, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczeń. W tym miejscu przytoczyć należy art. 13 ust. 3 lit. b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, której postanowienia implementuje omawiany przepis art. 54 ustawy, w myśl którego, bez nieuzasadnionej zwłoki, a najpóźniej w ciągu 30 dni kalendarzowych od wysłania kredytodawcy powiadomienia o odstąpieniu, sponoszą na kredytodawcy kapitał oraz odsetki od kapitału należne od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kapitału. Odsetki wylicza się na podstawie uzgodnionej stopy oprocentowania kredytu. W przypadku odstąpienia od umowy kredytodawcy nie przysługuje od konsumenta żadna inna rekompensata, z wyjątkiem rekompensaty bezzwrotnych opłat wniesionych przez kredytodawcę na rzecz organów administracji publicznej. W konsekwencji Sąd przyjął, iż w związku z odstąpieniem od umowy pozwana na podstawie przytoczonych przepisów była zobowiązana, poza zwrotem kwoty kapitału, wyłącznie do zwrotu odsetek za opóźnienie liczonych od kapitału kredytu (740 zł) i ewentualnie opłaty za ubezpieczenie (prowizja za udzielenie w kwocie 66,60 zł, a także pobrane przez powoda opłaty i prowizje w łącznej wysokości 206 zł nie były powodowi należne, przy czym jedynie na marginesie zauważyć należy, że w zakresie dochodzonej kwoty 206 zł powód nie zaoferował żadnego materiału dowodowego, który dowodziłby jej zasadności, co go obciążało w świetle art. 6 k.c., czy art. 232 k.p.c.). Jak wynika z treści pozwu, powód naliczył odsetki za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2014 roku (data wymagalności pierwszej raty kredytu) do dnia 23 grudnia 2015 roku w wysokości 84,76 zł. Dalszych odsetek powód żądał od dnia 29 grudnia 2013 roku (tj. od daty wniesienia pozwu) do dnia zapłaty (a więc do dnia 13 stycznia 2017 roku, w którym kwota 880 zł została przelana na rachunek powoda). Ustawowe odsetki za opóźnienie liczone za ten okres od kwoty 740 zł wynoszą 54,28 zł. Dokonana na rzecz powoda wpłata, o której mowa wyżej, pokryła zarówno należność kapitałową, jak również należność z tytułu odsetek za opóźnienie. Przedstawione wyżej wyliczenie zostało dokonane przy przyjęciu, iż pozwaną wiązały postanowienia art. 54 ustawy o kredycie konsumenckim. Uważna analiza umowy stron daje jednak asumpt do wniosku, iż strony wyłączyły stosowanie przedmiotowego przepisu mocą § 10 ust. 4 umowy, który stanowi, że kredytobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, w tym w szczególności nie uiszcza odsetek za okres od dnia wypłaty kapitału do dnia jego spłaty (!!!!). Sąd nie znalazł także podstaw do uznania za zasadne żądania powoda zapłaty skapitalizowanych odsetek umownych w kwocie 49,58 zł, te bowiem powód naliczył za okres pokrywający się z okresem, za który naliczone zostały odsetki karne (te pierwsze powód naliczył od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku, natomiast te drugie od dnia 20 sierpnia 2014 roku do dnia 23 grudnia 2015 roku).

Jak zasygnalizowano wyżej, w związku z odstąpieniem od umowy powód mógłby się także domagać zapłaty składki za ubezpieczenie. Rzecz jednak w tym, że roszczenie w tym zakresie w ogóle nie zostało udowodnione (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.). Wprawdzie wysokość składki została oznaczona w treści umowy stron, to jednocześnie powód w ogóle nie wykazał, że składkę tę uiszczył na rzecz ubezpieczyciela. Nie może przy tym ująć uwadze, że składka ta była pobierana za cały okres trwania umowy (§ 1 ust. 3 lit. b umowy), co prowadzi do wniosku, iż za okres, przez który umowa nie obowiązywała, składka nie była należna. Powinnością powoda było zatem wykazanie jej wysokości za okres, w którym był uprawniony do pobrania składki, czemu jednak powód również nie sprostał.

Całość powyższych rozważań implikuje konstatację, iż uiszczona na rzecz powoda w dniu 13 stycznia 2017 roku kwota 880 zł w całości wyczerpuje roszczenia powoda związane z odstąpieniem przez pozwaną od umowy o dzieło, które to odstąpienie pociągało za sobą skutek w postaci odstąpienia od umowy o kredyt wiązany, i to niezależnie od tego, czy pozwana była zobowiązana do zwrotu na rzecz kredytodawcy należności odsetkowej (w myśl art. 54 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim), czy też nie (§ 10 ust. 4 umowy). Uwzględniając stan rzeczy istniejący w dacie rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.) powództwo należało zatem oddalić.

Wobec powyższej konkluzji jedynie na marginesie podnieść należy, że w realiach ustalonego stanu faktycznego uwzględnienie powództwa pozostawałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Wykonywanie prawa podmiotowego w sposób sprzeczny z tymi kryteriami jest bezprawne i z tego względu nie korzysta z ochrony jurysdykcyjnej. Norma zawarta w tym przepisie ma charakter

wyjątkowy i może być stosowana tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności, w sytuacji, gdy w inny sposób nie można zabezpieczyć interesu osoby zagrożonej wykonaniem prawa podmiotowego przez inną osobę (por. m.in. wyrok SN z dnia 17 października 1969 roku, III CRN 310/69, OSNCP 1970/6/115) oraz w tych szczególnych przypadkach, w których wykorzystywanie uprawnień wynikających z przepisów prawa prowadziłoby do skutku nie aprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjętą zasadę współzycia społecznego. Jak podnosi się w judykaturze, treść art. 5 k.c. oznacza odesłanie do zasad słuszności, dobrej wiary w sensie obiektywnym, zasad uczciwości obowiązującej w stosunkach cywilnoprawnych i zasady lojalności wobec partnera (por. m.in. wyrok SN z dnia 3 października 2000 roku, I CKN 308/00, LEX nr 52468; wyrok SN z dnia 4 października 2001 roku, I CKN 871/00, LEX nr 52659). W orzecznictwie Sądu Najwyższego akcentuje się ponadto moralny wymiar zasad współzycia społecznego, podkreślając, że stwierdzenie nadużycia prawa wymaga skonkretyzowania działań, które pozostają w sprzeczności z normami moralnymi godnymi ochrony i przestrzegania w społeczeństwie. Na treść zasad współzycia społecznego składają się przy tym akceptowane i godne ochrony reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (por. m.in. wyrok SN z dnia 3 lutego 1998 roku, I CKN 459/97, LEX nr 78424).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy powtórzyć należy, że pozwana w ogóle nie dysponowała przyznaną jej kwotą kredytu, ta została bowiem wypłacona, jeszcze przed rozpoczęciem realizacji umowy przez wykonawcę, bezpośrednio na rzecz A. C. (1), z którym pozwaną wiązała umowa o dzieło. Umowa o dzieło nigdy nie została przez A. C. (1) wykonana, w konsekwencji czego pozwana znalazła się w sytuacji, w której nie tylko nie miała ani zamówionych drzwi, ani kapitału kredytu, ale także została pozbawiona prezentu dla wnuczka, który w realiach niniejszej sprawy miał dla pozwanej istotne znaczenie (truizmem jest stwierdzenie, że dla każdej babci ślub wnuczka jest ogromnym wydarzeniem). Pomimo złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, A. C. (1) zwrócił pozwanej kwotę 880 zł dopiero w listopadzie 2016 roku i styczniu 2017 roku, a więc po upływie ponad dwóch lat od daty oświadczenia pozwanej, na które to opóźnienie pozwana nie miała żadnego wpływu. Niezwłocznie po dokonaniu ostatniej wpłaty przez A. C. (1), kwota 880 zł została przelana na rachunek powoda, co zaspokajało w całości jego roszczenie z tytułu kapitału kredytu, jak również odsetek za opóźnienie. Przyjęcie, że powód mógłby również dochodzić pozostałych roszczeń, ponad otrzymaną kwotę, zdaniem Sądu byłoby sprzeczne z poczuciem sprawiedliwości, godzące w zasady uczciwości obowiązującej nie tylko w stosunkach cywilnoprawnych, ale również międzyludzkich oraz reguły rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych. Zauważyć również należy, że A. C. (1) będąc pośrednikiem kredytowym działał na rzecz powoda, wobec czego to rzeczą Banku jest taki dobór podmiotów, z którymi współpracuje by ci dawali rękojmię rzetelnego wykonywania powierzonych im zadań. W konsekwencji brak prawidłowej weryfikacji takich osób nie może obciążać i nie obciąża konsumentów będących stroną umów zawieranych z Bankiem za jego pośrednictwem. Jedyne na marginesie wskazać w tym miejscu również należy, jak wynika z zeznań pracownika Miejskiego Rzecznika Konsumentów – M. M., sprawa pozwanej nie była jedyną sprawą związaną z działalnością pośrednika kredytowego, o którym mowa, którą zajmował się Miejski Rzecznik Konsumentów.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. (wobec uiszczenia na rzecz powoda kwoty 880 zł po wytoczeniu powództwa), mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową pozwanej, która zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współzycia społecznego, uzasadnia odstępowanie od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzenie, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanej. Za takim rozstrzygnięciem przemawiają zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu i okoliczności, które doprowadziły do jego wszczęcia, a które nie były zależne od pozwanej (gdyby A. C. (1) zwrócił pozwanej kwotę 880 zł po tym, jak pozwana odstąpiła od umowy o dzieło, pozwana spłaciłaby swoje zobowiązania względem powoda i ten nie miałby podstaw do wytoczenia powództwa), a także przyczyny dotyczące sytuacji materialnej i życiowej, w jakiej pozwana się znajduje.

Wobec tego, że pozwana była reprezentowana w sprawie przez pełnomocnika z urzędu będącego adwokatem, Sąd przyznał i nakazał wypłacić na rzecz adw. P. R. ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 221,40 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, ustaloną w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013.461 ze zm.).